

КИМ БУЛА ІРИНА ЦИБУХ

1 червня Ірині мало виповнитись 26 років, вона народилась у 1998 році у Львові, закінчила Національний університет «Львівська політехніка», до команди Суспільного приєдналась у 2017 році. Там вона працювала з філіями, готувала між-регіональні спецефіри, втілювала грантові проєкти та знімала документальні фільми, була медіатренеркою. Поза роботою брала участь в освітніх проєктах, де розвивала критичне мислення та медіаграмотність дітей у школах.

«Що мене мотивує і звідки я знаходжу ресурс? Мабуть, раніше я могла б відповісти на це питання якимись конкретними прикладами, розповісти про людей, натхнення. А зараз це просто рутинна. Треба працювати, бо я інакшого життя для себе не бачу. Або це про відстоювання особистої гідності, або бажання, щоб моїм загиблим побратимам не було за мене соромно. Поза тим уже немає ніяких мрійливих романтичних мотивів продовжувати», – 8 грудня 2023 для видання «Детектор медіа».

Повномасштабне вторгнення застало Ірину Цибух на сході України: 22 та 23 лютого 2022 року в Покровську та Краматорську вона презентувала свій документальний фільм про дітей із віддалених сіл Донеччини й Луганщини, яким бракує інклюзії. 24 лютого презентація мала відбутися в Сіверськодонецьку, а наступного дня – в Києві. Але домівки героїв фільму Ірини Цибух опинились у російській окупації, а вона повернулася до лав добровольчого батальйону «Госпітальєри», де відбула кілька ротаций на передовій ще з 2014-го. У складі батальйону Ірина забезпечувала евакуацію поранених бійців із найгрячіших місць і надавала домедичну допомогу.

В інтерв'ю для «ELLE Україна» 30 липня 2022 Ірина говорила: «Я така ж молода дівчина, як будь-яка у Франції чи Іспанії. Ми відрізняємося тільки тим, що на нашому кордоні тоталітарний режим, котрий напав на країну, яку я дуже люблю. Мені подобається подорожувати, але жити я хочу тут. І тому я захищаю свою країну, тому й готова померти, щоб мати волю у своїй країні».

Ірина врятувала чимало бійців, неодноразово ризикуючи власним життям під час евакуацій. Крім того, регулярно з'являлась у медіа, надавала інформацію колегам журналістам щодо роботи парамедиків та медиків у зоні бойових дій, інформувала про можливості навчання й підготовки добровольців для надання якісної домедичної допомоги.

«Думаю, щоб не бачити війни на власні очі, треба бути сліпим. Натомість, щоб уникати розуміння, що твоя участь у війні є обов'язковою – треба бути інфантильним ідіотом і мені шкода тих цивільних людей, які вірять, що їх щось врятує від

участі у цій війні», – 8 жовтня 2023, інтерв'ю виданню «Букви».

Разом із колегами з Суспільного Ірина стала переможницею конкурсу професійної журналістики «Честь Професії» у 2021 році у категорії «Найкраща публіцистика в локальному медіа» та фіналісткою у номінації «Найкращий репортаж» у 2018 році. У листопаді 2023-го отримала відзнаку від президента України орден «За заслуги» III ступеня, у березні 2024 року стала лауреаткою премії «УП 100. Сила жінок».

Наталія КАРНАУХ
<https://suspilne.media/>
 1 червня 2024

